

Refleksjonsbrev september 2023

August; Vi er allerede i gang med prosjektet, og har mange tanker om hvor veien skal gå. Likevel er det tidlig, og vi har så vidt begynt å bli kjent med barnegruppen, så vi er åpne for endring i tittelen på prosjektet. I år er det kun ettåringer på Tellus, og vi ønsker å se på hvilke møteplasser vi kan skape for barna, hvordan barna tar møteplassene i bruk, og hva som faktisk skjer der. Hvordan møtes ettåringene? Og hvordan er møtet mellom barna og materialene vi har tilgjengelig?

På refleksjonsmøtet snakket om at det vi ønsker er å skape gode meningsfulle møteplasser, men med en gang vi bruker ordet møteplasser, låser vi oss da til at det alltid må være flere barn samlet? Vi ønsker jo også at barna skal få lov til å finne meningsfulle lekemiljøer alene, og kunne trekke seg tilbake. En refleksjon som er viktig å ha med seg videre i prosjektet.

Sklia på det innerste rommet er en populær møteplass som mange gleder seg til å ta i bruk når de kommer. Mange løper rett inn på det rommet når de kommer. Vil de barna som ofte trekker seg litt unna og ikke er så glad i å ha mange tett på, få oppleve at sklia er en meningsfull møteplass? Og hvordan kan vi tilrettelegge for det? Vi tenker at vi må observere litt først, og eventuelt dele i grupper.

Vi lander på tittelen «meningsfulle møteplasser for ettåringene på Tellus».

I forkant av plandagen leste vi en artikkel som belyser viktigheten av gode møteplasser for barna i barnehagen, slik at vi alle hadde litt forkunnskap. Nina Aksnes Lundemo, som intervjues i artikkelen, påpeker viktigheten av at miljøet signaliserer et «velkommen», og det å ha noe betydningsfullt å være sammen om. Det med å være sammen om noe er også viktig for oss å legge til rette for. I rammeplanen står det at personalet skal støtte barnas initiativ til samspill og bidra til at alle kan få leke med andre, oppleve vennskap og lære å beholde venner (Udir, 2017). Vennskap oppstår allerede nå, mellom de yngste barna, og det er vårt ansvar både å oppdage og legge til rette for å opprettholde de gode relasjonene mellom barna.

Vi brukte deretter tid på plandagen, til å forme lekemiljøet på avdelingen. Vi flyttet kuben ut i det store rommet, og kledde den med grønne blader. Kuben står på et stort teppe, som har en varm rustfarge, nesten lik som på den ene vegg. Vi har store baljer fra IKEA rundt kurven, med ulike materialer oppi; steiner, flasker med vannperler, og store puter. Vi har også treklosser som lager lyd når du rister på dem. I tillegg til baljene har vi store blikkbokser som er spraymalt i grått og rustrødt. Fargene i midten av rommet er ton i ton, og vi opplever at det er estetisk fint og tiltrekkende. Vi ønsker at barna skal føle seg velkommen når de kommer inn i rommet, og at de skal oppleve at «her er det noe for meg».

Tankene våre før barna kom til barnehagen etter plandagen var; Vil barna oppleve det samme? Hvordan vil de møte rommet? Vil de sette seg i baljene med de store putene, slik vi tenker at de inviterer til?

Dette er hva som skjedde; ingen ville sette seg opp i baljene med puter, men baljen med steiner var populær å sitte i. Betyr dette at de er mer opptatt av materialet enn av det myke og behagelige, slik vi tenker? Vi lot det stå en uke, og tilførte deretter baller oppi baljene. Det vekket mer interesse. Vi snakket om å la samme miljøet stå noen uker før vi gjør om, og observere. Da vil det være lettere å se

hva som funker og ikke funker. På hvert refleksjonsmøte evaluerer vi, snakker sammen om hva som funker og ikke funker, og gjør om etter refleksjonsmøtet, dersom det er behov.

September; Møteplasser som fungerer godt nå, som vi opplever som meningsfulle for barna nå; Sklia, toget og kuben. Sklia står på det innerste rommet, vendt mot døren. Vi ønsket å snu sklia mot speilet, så de kan se seg selv mens de sklir. Vi ser at de er opptatt av å se både seg selv og andre i speilet, og at det oppstår korte, men fine samspill i speilet.



Vi lekte med høstbladene som falt ned fra det store treet vårt ute, og ønsket også å ta de med inn. Vi tok dem med inn og la dem på lysbordet, sammen med pinner og skjell. Dette vekket stor interesse og barna var nysgjerrige og utforsket bladene både ved å kjenne på dem, og ved å bare se. På refleksjonsmøtet leste vi en praksisfortelling som Julia hadde skrevet ut fra observasjoner hun gjorde da barna hadde første møte med bladene på lysbordet.



Siden sist har vi observert at flere bruker baljene, også de med puter oppi. Derfor vil vi la de stå en stund til.

Vi ønsket å rydde noen av materialene og lekene bort, for å heller kunne ta dem frem senere. Oppvaskbørstene, dyrene, svampene og instrumentene ble ryddet bort. Vi ønsker å tilføre ris i en stor balje i fingarderoben, som da blir «risrom». I risen ønsker vi å ha noe tørket lavendel (minimale mengder i forhold til mengde ris) som både gir god duft og kan virke beroligende. Vi har tatt inn lavendel fra en hage, og hengt opp til tørk. Vi vet at små mengder ikke er farlige, dersom noen skulle få i seg litt lavendel. Carlsen skriver at Rinaldi beskriver atelieret som metafor for et undersøkende og forskende læringsfellesskap (Carlsen 2021, s 81). Vi håper at risrommet kan bli en spennende møteplass, og at vi samtidig kan legge til rette for atelierkultur der barna kan utforske og konstruere sine egne teorier, og få stimulert sansene. Ris er et spennende materiale synes vi.

I slutten av september opplever vi at miljøet fremdeles fungerer godt, og når vi tilfører ris tenker vi at det kan berike miljøet såpass at det kan vare en stund.

Litteratur:

Carlsen Kari, 2021, Reggio Emilia – atelierkultur og utforskende pedagogikk, fagbokforlaget.

Udir, 2017, Rammeplan for barnehager.

<https://www.barnehage.no/innemiljo-lek-nordiske-impulser/vi-ma-omgi-oss-med-gode-moteplasser-i-barnehagen/125458>